

(Priloga Vrtcu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1902.

X. tečaj.

Podobice.

Podobice Rezika šteje
In v red jih polaga skrbno,
Zamišljena v delo je svoje,
Veselja žari ji okó.

Podobica njene patrone,
Podobice čistih devic,
Podobice angelcev božjih,
Različnih svetnikov, svetnic . . .

Marija je tu pomočnica,
Tu Jezušček, božji je Sín,
Podobice lepe in mile, —
Na slednjo jo veže spomin:

Od matere to je dobila,
A to so ji dali gospod,
Podaril ji bratec je ono,
A to je dobila za god.

Vesela jih Rezika šteje
In v red jih polaga skrbno,
Prijazno se ličce ji smeje,
Od sreče žari ji okó.

Ivan Istina.

Cvetice iz rajskega vrta.

4. Čistost.

Dokaz največje ljubezni nam je dal Zveličar pri zadnji večerji. Tedaj je že lahko rekel: Delo, katero si mi dal, Oče, je že skoraj dovršeno. Jutri dam delu še krono s tem, da umrjem za ljudi. Potem me pokliče nebeški Oče, da bom tudi v svoji človeški naravi kraljeval na prestolu, kjer sem bil od vekomaj. Toda Zveličar je imel tedaj tudi skrb za ljudi. Kdo jim bo pomagal v boju za svete čednosti, zlasti v boju za najlepšo nebeško cvetko, sv. čistost? Ali jim bo v tem boju zado-stoval samo spomin na božjega Učenika? Ali naj jim dobri pastir pomaga samo nevidezno iz nebes? Zve-ličar je hotel več storiti. Postavil je zakrament svetega Rešnjega Telesa. Dal je oblast apostolom in njih na-slednikom, škofom in mašnikom, spreminjati kruh v njegovo najsvetejše telo in vino v njegovo najsvetejšo kri. Tako ostane Zveličar vedno pričujoč med nami, ostane pričujoč zlasti zato, da nam pomaga v bojih, v skušnjavah.

On je vedno med nami v cerkvi, v taberna-kelju. Tukaj zbira okoli sebe one, ki hočejo ostati čisti in nedolžni. V hišici v Nazaretu je živel poleg dveh oseb, čistih kakor lilija, poleg Marije in svetega Jožefa. Vsaka katoliška cerkev ali kapela, kjer se hrani najsvetejši zakrament, je podobna hišici v Nazaretu. Tukaj je božji Zveličar. Kdor hoče ostati čist, kdor hoče ohraniti lilijo nedolžnosti, naj prihaja pogosto v njegovo bližino. Kakor sta v občevanju z Jezusom postala Marija in sv. Jožef še svetejša, tako boš tudi ti, otrok, ohranil nedolžnost in si pridobival lepih čed-nosti, če boš rad bival pri Zveličarju v cerkvi, če se boš nanj tudi doma in v šoli večkrat spominjal. Kadar bo prišla nevarnost, da bi Boga razžalil, boš čutil očitno božjo pomoč in boš premagal skušnjava.

Za sv. Alojzijem k presv. Srcu Jezusovemu!

Jezus Kristus se za nas daruje pri sveti maši. Tisto sveto telo, ki je bilo darovano na križu, in tisto sveto kri, ki je bila prelita pri njegovem trpljenju, daruje za naše grehe. Njega, ki se s pobožnostjo udeležuje sv. maše, bo nagibal zgled Jezusov, da bo tudi on pripravljen kaj darovati Bogu, čemu se odreči iz ljubezni do Boga. In kaj naj bi bilo Bogu bolj všeč, kakor to, da se iz ljubezni de njega premaguje, da se varuje grehov in vsega, kar bi utegnilo omažeževati lilijo nedolžnosti. Sv. maša je zlasti prosilna daritev. Pri tej sv. daritvi podpira naše prošnje in jih izroča nebeškemu Očetu sam božji Zveličar. Kdo ne bo prosil pri sv. maši pomoči v bojih in skušnjavah, ker vé, da bo gotovo uslišan!

Najmočnejšo brambo v boju zoper skušnjave pa nam daje vredno prejetje sv. o b h a j i l a. — Preroka Elijo so preganjali sovražniki. Sveti mož je moral pred njimi bežati. Smrtno utrujen je na begu nekdanj zaspal v senci košatega drevesa. Angel mu je prinesel kruha in posodico vode. Poklical ga je in rekel: „Vstani, jej in pij; čaka te še dolga pot.“ Elija je vstal, jedel in pil, in ta jed mu je dala moč, da je hodil štirideset dni in štirideset noči, dokler ni prišel na goro Horeb, kjer je bil varen pred sovražniki. Ako je tako moč dal čudežni kruh, ki ga je Eliji prinesel angel, ali ne bo presveto Jezusovo telo dovolj močno, varovati nas dušnih sovražnikov in nam dati moči v boju zoper hudobnega duha, hudobni svet in zoper lastno hudo nagnjenje?

Koliko pripomočkov imaš, ljubi otrok, da ohraniš sveto čistost! Dalo ti jih je ljubeznivo Srce Jezusovo. Na tem svetem Srcu je smel pri zadnji večerji sloneti nedolžni sv. Janez. Zatekaj se tudi ti k temu sv. Srcu, da ostaneš nedolžen. Opravljaj molitvice v čast sv. Srcu, glej pogosto na podobo sv. Srca. Plamen ti naznanja Jezusovo ljubezen, trnjeva krona okoli Srca trpljenje Zveličarjevo in žarki svetost božjega Srca. Plamen te opominja k ljubezni do presvetega Jezusovega Srca; trnjeva krona ti kliče: Nikar ne greši, da ne boš napravljaj novega trpljenja Jezusu; žarki svetosti pa te opominjajo, da posnemaš čednosti Jezusove.

Za god!

<p>Mati ljuba, mati draga Srčno voščim Vam za god: Kar srce želeti more, Naj izpolni Vam Gospod!</p>	<p>Naj vam dá življenje srečno, Brez trpljenja in skrbi, Enkrat pa veselje večno, Naj Vam, mati, podeli.</p>
--	---

Radoslav II.

Teta z medom.

„Ne bodeš jedel!“ veleli so mati pritlikavemu Jožku napol ostro, napol vpraševaje.

„Ne!“ odrezal se je nakratko Jožko in nevoljen upiral oči v mizni rob.

„Ne bodeš južinal? Moraš!“

„Če ne morem, pa ne morem“, zatrjeval je Jožko in malo mu je manjkalo do joka: Jezilo ga je, ker si ne dajo dopovedati, da ne more več, ker mu ne diši.

„Kje si se pa nagostil?“ vprašali so ga iznova mati. „Si bil li v kašči, ali kje?“

„Tam že ne!“ zavzel se je Jožko skoro jokaje. In zdaj bi ga radi še obdolžili dolgih rôk! Če ne more več jesti, pa ne more!

„E, pa si tako sit?“ čudili so se mati. „Le čakaj, popoldne pridejo teta z medom . . .“

Zadnje besede so se mimogredé prijele Jožkovih ušes. Mislil je in preudarjal, katera teta bodo neki prišli z medom, in ako bo on dobil svoj delež, ker je rekel, da je sit. Zaskrbelo ga je.

Potekalo je že dolgo popoldne, toda tete z medom le še ni bilo. Jožku se je jelo tožiti, da se je opoldne kujal, in približal se je počasi in zaupno materi in zastokal: „Lačen sem.“ — „Pa ne bo res, saj si bil opoldne sit kakor top.“ — „Sedaj sem pa istotako lačen!“ — „Predno dobiš kruha, snedel boš to, kar te čaka v peči od opoldne.“

Tako se je Jožko zaupajoč na tetin prihod vseeno zadovoljil z južino za malico.

Šla mu je prav dobro v slast, saj ni bil več sit.

„Mati, kdaj pa pridejo teta z medom?“ poizvedoval je skoro nato. — „Saj ne boš mogel jesti medu, ker si zopet sit!“ — Ta odgovor ni bil po volji Jožku in odkimal je, češ, da ni sit.

„Teta z medom so bili že pri tebi in ta teta je — lakota!“ smijali so se mati. „Si mari še lačen?“

Jožko pa je sedaj osramočen odkimal, a teto z medom je odslej dobro poznal in vedel, kdaj pride.

Gregec.

Gregec je bil otrok zelo ubožnih starišev. Oče in mati sta morala sleherni dan na delo, da prislužita kruha sebi in otrokoma. Medtem pa je Gregec varoval Pavleka, malega bratca svojega. Priden deček vam je bil Gregec! Ko je Pavlek spal, nabiral je Gregec suhljadi in jo nanosil domov, da so mati laglje skuhalo skromno kosilce. Pavleka pa je naučil mnogo lepega. Kakor je bil ta majhen, vendar je znal že pokazati z ročico, kje je ljubi Bogec doma, kje je solnce, kje so ptički, kako je sam velik, kako ima koga rad, kako se sklepajo ročice pri molitvi in še mnogo družega.

Ko je Pavlek z al stati, vadil ga je hoditi in oprijemati se stola. Čuval ga je pa kakor skrben varih. Oba sta ga rada imela: oče in mati, a tudi Pavlek ga je iskreno ljubil. Pa tudi ljubi Bog ima posebno rad take otroke. Ko je bil Pavlek štiri leta star, znal je na pamet vse molitvice, ki se jih je naučil od Gregca. Gregec je hodil v zelo oddaljeno šolo in se tudi tam védel prav lepo.

Nekega jutra pa reče materi: „Mama, vstati ne morem, roke in noge so mi težke, in glava me zelo boli. Nekaj mi je prišlo tudi v grlo, da še slino komaj požiram.“

Stariši so kmalu uvideli, da je Gregec bolan, nevarno bolan. Kako so mu stregli mati! Vse so storili, kar so vedeli, da bi mu olajšalo in pregnalo bolečine. Goreče so pa tudi k Bogu molili, da bi jim ohranil ljubega otroka. Pa zaman! Bog ga je hotel imeti.

Dva dni je Gregec trpel, a ne dosti tožil, enkrat je še celó Pavleka pobožal, potem pa mirno za vselej zaspal.

Oj, kako je Pavlek jokal, ko je videl, da so mu Gregca odnesli in v jamo zakopali! Potolažil se je šele doma, ko so mu mati zatrdili, da je Gregec sedaj v nebesih, odkoder z angelci doli gleda na zemljo.

Odslej je čakal Pavlek sleherni večer pri oknu zvezdic, in ko je prvo zagledal, je zaklical veselo:

„Mama, Gregec me že gleda, me že gleda in gotovo je vesel, ker sem vas ves dan ubogal. Glejte, kako mi pomežikuje! Glejte!“ In kazal je s prstkom na zahod, kjer je trepetala večernica.

Roza Kósova.

Opica.

Na konju sirastem sedi,
Pa gosli pod bradó drži,
Pa gode goslar prelepó,
Da godci v mestu ne takó;
Možic pa tolče, ropotá
Na lačen boben: tra-řa-ra.

Dve reni prime zdaj v roke,
Lepó rumeni sta obé,
Pa zbija ž njima, da zveni,
Da se ušes ti škoda zdi;
Možic pa vedno ropotá:
Tirá́m, tirá́m, tirarara.

Zvoniti z zvončkom zdaj začne,
Da divje se konjiček vspne;
Otroci v tropah skupaj vró,
Na opico zijaje zró;
Možic pa svoj pot ropotá:
Tirá́m, tirá́m, tirarara.

Klepetec v roke ji podá —
Še huje dece trop zijá —
In brž ko znamenje dobí,
S klepetcem kleplje in drobí;
Možic pa zbija, ropotá:
Tirá́m, tirá́m, tirarara.

Pa svetlo sabljo zavihí
In se hudobno zareží;
Po zraku maha in grozí,
Da plašno deca v stran beží;
Možic pa divje ropotá:
Tirá́m, tirá́m, tirarara.

Zabliska se in zakadí,
In — puř! — iz puške zagrmí
Med dece trop — ojoj, ojoj,
To šala ni — to boj je, boj!
Možic pa glasno se smejí:
Tirá́m, tirá́m, tiramtíri!

Nerálov.

Iz visokih krogov.

(Povest iz ptičjega življenja.)

o-kodiko-ko-ko“, se je oglašal rjavo-sivkast petelin na Žlinčevem dvorišču in klical kokoši k mastnemu kosilu. S košatega kostanja na dvorišču je padel lepo rejen rjav hrošč. Bistro oko skrbnega petelina ga je takoj opazilo. Piknil je dvakrat, trikrat z rumenim kljunom — in po njem je bilo. Kokoši pa so se drvile iz raznih kotov. Lepa grahljica, snažna belka, kuštrava črnka in rujava čopica s krasnim peresnim jerbaščkom na glavi — vse, vse. Hitro so planile po ubogem hrošču. Grahljica je prva odbežala ž njim v kót. Belki je tudi že krulil želodček, in slastni duh hrošča jo je prijetno ščegetal po grlu. Prav tiho se je bližala grahljici od zadaj, in ko je grahljica odložila hrošča v kót — hop, ga je že držala drzna belka v kljunu. Milo je zrla grahljica po vzetem plenu. Obrnila se je jezna stran in odšla. Ona, lepa grahljica, naj bi se tepla s tatico za to rjavo stvar! Zato je bila prelepa, preponosna. Dobro ji je pa vseeno délo, ko je videla, da se tudi tatica ne more mastiti s hroščem. Rjava čopica ji ga je vzela. Obe sta gledali za pečenko, ki je izginila v kljunu čopice.

Tedaj pa se škripaje odpró velika vežna vrata, in na njih se pokaže gospodinja s skledico žita.

„Piš . . . piš, piška nâ . . . nâ“, zakliče in vrže perišče žita po dvorišču. Zatem še eno, še drugo. Urno jamejo kokoši zobati. Saj so bile pa tudi že lačne . . . Petelin pa je hodil in nadzoroval, je-li vse v redu. Tuintam je kavsnil sam po kakem zrnu, a le radi lepšega.

Gospodinjin klic pa je prizval še dva druga gosta.

„Živ . . . živ“ in prifrčala sta gospod vrabec in gospa vrabka med kokoši, ki so se izprva prestrašene umaknile, a ko so videle, da ni nevarnosti, urno zobale dalje.

Petelin pa se osupnjen nad toliko predrznostjo gospoda vrabca in gospe vrabke razkorači, zafrfota in zapoje:

„Ke - ki, ke - ri - ki,
Kako se predrznete vi,
Vi, vrabec gospod in gospa,
Zobati na našem dvorišču,
Kjer moja družina pravico ima?“

Gospod vrabec in gospa vrabka pa sta si bila medtem že precej napolnila lačna želodčka, zato sta prestrašena odletela na plot. Tu gori . . . sta menila, da sta varna pred ostrim petelinovim kljunom. Sicer je bil pa gospod vrabec o svoji lastninski pravici prepričan v dno srca in želodca. Deklamoval je:

„Od nekdanj že tukaj stanuje moj rod,
Če vé kdo za druž'ga, naj reče, odkod.“

„Živ, živ“, je pokimal še h koncu, čudeč se svoji učenosti. Naučil se je bil teh stikov lansko leto na šolski strehi, ko jih je čul ponavljati dan za dnem.

„Živ, živ“, pritrčila mu je jezična gospa vrabka in se mu dobrikala.

„Živ . . . živ“ je hitel on in ji šepetal na uho.

In odletela sta domov na visoki zvonik, kjer sta bivala baje že „leto tretje“. V resnici pa temu ni bilo tako. Obadva prekanjena sta lagala, prav grdo lagala. Šele letošnjo pomlad sta se bila naselila ondi, v zapuščenem lastovičjem gnezdu. Nanesla sta bila vanje slame in perja ter si tako prisvojila gnezdo. Od tam

doli se je lepo videlo po bližnjih dvoriščih. To je bilo vrabcu takoj prvi dan, ko je pogledal gnezdo, zelo všeč. Od tu je lahko pregledal vedno, na katerem dvorišču in kje zobljejo kokoši. Prav dobro je videl, kdaj da vstane gospodinja pri Pavletu, kdaj pri sosedih, kdaj pri Dragarju, da nahrani kokoši. Pavletova mati je najbolj pridna, ta vstane ob polu petih! Tu se dobi najprej nekoliko za lakoto, pri sosedih ob šestih nekoliko za poboljšek in pri Dragarju ob sedmih nekoliko za navrhek. Poleti bodo pa na Pavletovem vrtu sladke črešnje. Nehoté so mu prišle sline ob spominu na črešnje. Prav brez skrbi jih bode zobal z „gospo“.

„Kr . . . r . . . r . . . r“ — svitli petelin na zvoniku je jezno zaropotal, ko je videl, da sta tatinska in sitna vrabca zasedla dom, njemu tako dragih, ljubkih, črnosvitlih lastovic.

Vravec je pa izletel iz gnezda, pogledal z malimi črnimi očesi, radoveden, odkod oni hreščeči glas. Ko je pa videl, da se je petelin na zvoniku obrnil, je vzletel do malih lin in od todi z glasnim čivkanjem na pozlačenega petelina.

Ta pa se je tisti hip jezno obrnil po vetru, in vravec je prestrašen odletel na hruško, ki je stala pri cerkvi.

II.

Majnik je prišel v deželo. Krasni majnik z vso svojo prirodno lepoto. Zeleni travniki so se napolnili z raznobojnimi cvetkami, pravo morje samih rožic. Vrtovi so se belili v nežnem rudečkastem cvetju jablan, hrušek, črešenj, sliv in družega sadnega drevja. Ptice so prepevale po vrtih in slavile Stvarnika, hkrati pa pridno gradile drobna gnezdeca, gorko stanovanje nežnim mladičem, in obirale mastne gosonice.

Otroci pa so se veselili lepega majnika, trgali dišeče rožice in krasili doma podobo in altarčke „majnikove Kraljice“. Vsa narava je oživela in slastno srkala s cvetličnim vonjem napolnjeni zrak.

Tudi gospod vravec je zadovoljno gledal doli „iz zvonika line“. Živel je brez skrbi; saj je pridna vrabka sedela v gnezdu in skrbno čuvala drobna

jajčeca. Zadovoljno se je smehljal in gledal daleč na okoli. Še se je čutil prostega, vsaj za nekaj dni. A kaj potem, ko mu bo vedno zijalo pet lačnih kljunčkov iz gnezda? Stresel se je ob misli, da bode moral hiteti nabirati hrane, obilo drugim, malo sebi. A lahkoživec ni dolgo razmišljal. Na Pavletovem dvorišču se je vsulo rumeno zrnje po tleh. „Živ, živ“, in odletel je naravnost na plot in od todí na tla. Danes ga ni podil strani petelin, pač pa lepa grahljica, ki ni mogla trpeti snedeža. Dvakrat ga je piknila, da je žalostno začivkal in naposled odletel na kostanj. Sédel je potr na vejico in si popravljaj razmešeno perje. S strahom je zapazil, da mu je neusmiljena teta grahljica odtrgala na hrbtu nekaj najlepših peres.

„To žge, boli in peče,
Če revež nima sreče“,

je premišljal žalostno in pogledaval krog sebe. A takoj se mu zvedri namršeno čelo. Zagledal je ob deblu kostanjevem veliko gosenco, kostanjevega predilca. Hop, in požrl jo je. O, to je bilo dobro! Ob tem užitku je pozabil vse bolečine.

Kokoši pa so odšle s petelinom z dvorišča ter pustile še nekaj zrnja na tleh. „Tako“, si misli zvita buča, „sedaj se bom pa jaz gostil! In kdor pride, pa mi vzame le eno zrnce, ima opraviti z menoj!“ Nevoščljivost ga je trla. Nazobal se je dositega in odletel k potočku, ki je tekel sredi vasice, da si utolaži še žejo in se nekoliko okoplje.

Sladko in lahko življenje je živel prve dni majnika, ko je vrabka pridno in skrbno valila drobna jajčeca. Pa minilo je . . .

III.

Sredi majnika so se vrnile ljubke lastovice iz južnih gorkih krajev v mile pokrajine slovenske. Tudi v našo vasico so priletele in v obilem številu letale okrog zvonika. Posamezne so trudne dolgega potovanja počivale na svetlem petelinu, ki je mirno držal lahno breme svojih ljubljenk. Nehoté mu je prišla misel na hudobnega vrabca, ki se je naselil v lasto-

vičjem gnezdu. „To ga bodo izplačale“, mislil si je in se dobrovoljno zavrtel. Mirno in tiho in ne hreščé, kot takrat, ko je predrzni vrabec počenil na njegov pozlačeni hrbet. Vse popoldne so letale lastovice okoli in na večer posedle nekatere po križu, druge pa odletele po svojih lanskih bivališčih. Le dve sta še v hitrih krogih frčale okoli velikih lin ter se z žalostnim čivkanjem zaletavale v zasedeno gnezdo.

Vrabec in vrabka pa sta v strahu in trepetu čepela stisnjena v gnezdu. Nista vedela, kaj pomeni to čivkanje?

„Poglej, kaj neki je? Kaj pač pomeni to čivkanje?“ Vrabec pa je trepetal kot pero na vodi. Bal se je pogledati venkaj. Slaba vest se mu je oglasila. Predobro je vedel, kaj je, a ni hotel povedati vrabki.

„Strahopetec strahopetni!“ sicer bahaš, kako se nikogar ne bojiš, a kadar je treba pokazati srčnost, tedaj si tiho.“

Vrabec je molčal in trepetal.

Vrabka pa se je osrčila in zvedavo vtaknila glavo skozi luknjico. A hitro jo je umaknila, ko se ji je ena izmed lastovic zapraščila v glavo. Pomaknila se je tesneje v kotiček ter se prestrašena tresla liki brst trepetlike.

Čivkanje in frfotanje je z večerom ponehalo. Zadremala sta. A vrabec je imel nemirno spanje. Večkrat je planil pokoncu in zakričal:

„Je že ven! Je že ven!“ Šele ko ga je prestrašena družica potolažila, je spet zaspal.

Truden je še bil, ko ga je rano v jutro zbudilo glasno čivkanje in javkanje. Sedaj pa je letala cela množica lastovic okrog gnezda, zaletavala se vanje, pa spet odletavala. Vrabcu je sicer krulil želodček, a bal se je iti med razdraženo druhal. Jej, koliko strahu in groze sta prebila tisti dan! Kratko in malo: Vrabcu je skoro perje osivelo vsled prestanega strahu. Šele proti poldnevu so izginile lastovice izpred gnezda. Že se je hotel dvigniti in poleteti spet v svet, kar se pridrví prejšnja množica in jame zazidavati vhod v gnezdo.

Vrabec je zadrhtel, in solze so mu zalile oči... Ojej, kaj bo?

Gospa pa je žalostno začivkala:

„Ne preostaja nama družega, kot zleteti iz gnezda. Če jih tudi nekoliko dobiva, a bolje je dobiti jih kot umreti gladu in žeje. Iди naprej!“

Vrabcu se je zdela misel prava in frrrk . . . odfrčal je, a za njim cela jata lastovic, ki so ga pridno skuble. Priletel je razmršen na Pavletovo dvorišče med kokoši, ki so se mu posmehavale in ga oštevale.

„Ki-ki-keriki . . .

Tako se godi,

Če pošten kdo ni . . . i . . . i“

zategnil je petelin nalašč bolj glasno, da bi ujezil vrabca, ki je potrč čepel na plotu.

Vrabka pa je imela več sreče. Brez škode je zbežala iz gnezda in priletela tolažit pobitega starca.

Lastovice pa spet veselo gnezdiijo v starem gnezdu in svetlega petelina na zvoniku še vedno ljubko obletavajo. Vrabca pa ne vem, kod zdaj gostujeta. Morda pa izmed vas kdo vé? Prosim, sporočite jima pozdrav od naših lastovic.

F. S. Pavletov.

Sočutje drobnih src.

Veliki kletki je bilo deset ptičkov. Dva liščka, štirje čizki, en ščinkovec, dva griljčka in en kalin.

Prepevali so prelepo ves ljubi dan in skakljali semtertja. Sile jim ni bilo; kletke so se privadili, s hrano so bili dobro preskrbljeni, med seboj so bili pa tudi vedno dobri prijatelji.

Nekega dné je zbolel čížek in sicer tako hudo, da ni mogel več riniti nog. Ni mogel h koritcu po zrnje, ne k steklenki po vode, temveč čepel je na tleh ter milo čivkal.

A glej dobrote! Tovariši so ga jeli pitati kakor starka pita svoje mlade. Kadar so dobili svežo salato, vrgel mu je dobri drug prvo peresce, da je je dobil bolni tovariš.

Trajalo je to par tednov. A pomagalo mu ni.
Končal je revež mlado življenje.

Otroci ljubi, kak zgled za nas, da moramo biti
tudi mi postrežni trpečim sobratom in sestram!

R. K.

Božji volek.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

1-2. Ču - ri mu - ri, bož - ji vo - lek

1-2. Ču - ri mu - ri, bož - ji vo - lek

1. bož - ji vo - lek, vo - lek moj, Zle - ti, zle - ti
2. tam je do - mek, domek tvoj, Zdaj pa zle - ti

1. bož - ji vo - lek, Zle - ti zle - ti
2. tam je do - mek, Zdaj pa zle - ti

1. in po-ka - ži, kje je do - mek tvoj.
2. in po-ka - ži, kje je do - mek moj!

1. in po-ka-ži, kje je domek tvoj!
2. in po-ka-ži, kje je domek moj!

1. Z roke deč - ko - ve je bo-žji volem, vo - lek
2. Po - le - tel je bož - ji volem k solncu, k solncu

1. Z ro-ke dečko-ve je bož - ji volem, volem
2. Po - le-tel je bož - ji vo-lem k solncu, k solncu

1. od-le-tel, Pa na po - lja pi-sa-ni je
2. pod nebo, Dolgo je za njim strme - lo

1. od - le - tel, Pa na po - lja pi - sa - ni je
2. pod nebo, Dolgo je za njim strmelo

ritard.

1. cvet - ki ob - se - del.
2. deč - ko - vo o - ko.

f ritard.

1. cvet-ki ob-se - del.
2. deč-ko - vo o - ko.

Oto Zupančič.

Rešitev naloge št. 5.

Prav so rešili: Fatur Slavko, Ivan in Kristina, učenci na Rakeku; Preglej Hedvika, prodajalka v Tržiču; Pirc Alojzij, Tumpej Andrej, Oberstar Ignacij, tretješolci, Florian Peter, drugošolec, Rogač Anton, Ambrožič Matija in Lenarčič Fr., prvošolci v Ljubljani; Furlani Pepina, Štefanka in Romana v Ilir. Bistrici; Vilhar Frančiška Ks., Miselj Ema in Runovec Albina, učit. kandidatkinje v Ljubljani; Fos Efa, gojenka v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Trškan Lavrencij, Maček Ivana, Kočar Ana, učenci v Sostrem; Burlo Amalija, učenka na nemški šoli v Vevčah; Berčič Rozalija, Gorše Marija, Kastelec Jozefa, dekleta pri Sv. Lenartu; Hanzekovič Ivan, Isek Fr., Bratina Alojz in Fr., Lubi Anton, Dolamič Fr., Heric Alojz, Špindler Ivan, učenci V. razr. pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Kogovšek Jakob v Dravljah; Kobal Hermina in Anica, hčerki sod. svetnika na Vrhniki; Urbanc Aleš, Rotar Ignacij, Rotar Uršula, učenci v Goričah; Svetina Stanko, Tonček in Franci, učenci v Pliberku; Jurca Pepi, učenec III. razr. v Postojni; Tomšič F. S., dijak v Ljubljani; Meglič Roza na Vranskem; Keršič Cecilija v Podbrezji; Fabjančič Fr., prvošolec v Novem mestu; Benetek Mica in Kačnik Mica, učenki IV. razr. v Grižah pri Celju; Jelenc Marica, Pavlin Mici, Pavlič Adela, Travnar Milka, Kobal Marija, Ravtar Zofija, Polak Malči, učenke mešč. šole, Pezdnič Marija, Muhvič Milka, Jalen Ivanka, Slibar Milka, Jankovič Pepika, Brovec Ljubica, Dolenc Angela, Kovačič Karolina, Martinčič Angelina, učenke notranje ljudske šole pri č. gg. Uršulinkah v Škofji Loki; Ropas Milica, učenka v Celju.

	s		v
v	r	a	b
	a		v
	k		e
	o		r
	p		i
s	e	n	i
	r		a

Novem mestu; Benetek Mica in Kačnik Mica, učenki IV. razr. v Grižah pri Celju; Jelenc Marica, Pavlin Mici, Pavlič Adela, Travnar Milka, Kobal Marija, Ravtar Zofija, Polak Malči, učenke mešč. šole, Pezdnič Marija, Muhvič Milka, Jalen Ivanka, Slibar Milka, Jankovič Pepika, Brovec Ljubica, Dolenc Angela, Kovačič Karolina, Martinčič Angelina, učenke notranje ljudske šole pri č. gg. Uršulinkah v Škofji Loki; Ropas Milica, učenka v Celju.